

Arrest

nr. 218 076 van 11 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANSANTVOORT *loco* advocaat R. GREENLAND en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Tanzaniaans staatsburger te zijn, geboren op 1 januari 1979 in Khartoem, Soedan, maar vanaf vierjarige leeftijd opgegroeid in Dar es Salaam, Tanzania. U stelt dat uw echte naam David M. (...) is, maar dat uw ouders uit elkaar gingen en uw moeder met u terugkeerde naar Tanzania toen u vier jaar oud was. Hoewel uw moeder u David (...) noemde, gebruikte zij in Tanzania een andere naam voor u, namelijk Steven R.S. (...). Daarom hebt u een echt Tanzaniaans paspoort op deze naam (en met als geboortedatum en plaats 22 oktober 1976, Bagamoyo), welke u ook steeds gebruikte in Tanzania. In Tanzania, waar u zonder onderbreking verbleef sinds vierjarige leeftijd tot in oktober 2014, kent men u als Steve. Na de lagere school ging u naar Kazima Secondary School in Tabora, een kostschool. Hier leerde u John P. (...) kennen, met wie u een homoseksuele relatie startte toen u 16 jaar oud was, in 1995. Jullie relatie hield bijna twintig jaar stand. Nadat jullie het secundair onderwijs

beëindigden, slaagden jullie niet in de testen die toegang geven tot verder onderwijs. U en uw vriend John startten vervolgens samen met de invoer en verkoop van rijst aan handelaars in Dar es Salaam, zoals uw moeder dit ook reeds deed. U woonde bij uw moeder, die weliswaar niet altijd thuis zou zijn, en John had een eigen woning in Sinza. Jullie zouden elkaar dagelijks zien. In oktober 2014 bevonden jullie zich in een discotheek. John had te veel gedronken en op weg naar huis werd hij handtastelijk op straat. U probeerde hem af te weren, maar hij is groter dan u. Jullie gingen een huis in onafgewerkte staat binnen, om minder zichtbaar te zijn. John had zich al ontkleed toen u een geluid hoorde. U keek uit de deur en zag een groep mensen naar jullie roepen, hoogstwaarschijnlijk mensen uit de discotheek waar jullie eerder zaten. U sprong uit het raam, maar John was dronken en reeds uitgekleed. U hoorde later dat hij in elkaar werd geslagen. Zelf ging u naar huis om enkele spullen bij elkaar te zoeken, waarna u naar het busstation ging en de bus naar Zambia nam. In Zambia kocht u een bus ticket naar Johannesburg in Zuid-Afrika, waar u vervolgens de bus naar Cape Town nam. Op de bus ontmoette u Jared, met wie u aan de praat raakte. Hij regelde uw reis per containerschip naar Spanje. In Spanje betaalde u iemand die u van valse Italiaanse documenten voorzag, op naam van David M. (...). Op 18 december 2014 vertrok u in Spanje en de volgende dag kwam u in België aan. U wilde eigenlijk naar Duitsland, maar uw contactpersoon in België zou pas na de feestdagen uw vertrek naar Duitsland kunnen regelen. Op 2 februari 2015 werd u gearresteerd. Op 25 april 2016 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar voor inbreuken op de drugwetgeving. Op 26 november 2018 werd u voorlopig in vrijheid gesteld met het oog op verwijdering van het grondgebied. Op 27 december 2018 vroeg u internationale bescherming aan in het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt homoseksueel te zijn en in Tanzania een langdurige relatie met een man te hebben gehad (zie notities van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS, p. 6, 9). U ontvluchtte uw land in oktober 2014 nadat u met uw vriend betrappt werd in een verlaten huis in opbouw (zie CGVS p. 7, 8).

Vooreerst dient opgemerkt dat u pas na ruim vier jaar verblijf in België besloot internationale bescherming te verzoeken, waardoor ernstige vraagtekens geplaatst kunnen bij uw beweerde nood aan bescherming. Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn vrijheid omwille van zijn seksuele geaardheid (CGVS p. 27), kan nochtans verwacht worden dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land zal proberen zijn verblijf te regulariseren. Tevens kan verwacht worden dat hij de nodige informatie hieromtrent inwint. U verklaart dat u aanvankelijk van plan was om in Duitsland asiel aan te vragen, maar toen u in februari 2015 gearresteerd werd in België, kwam u in de gevangenis terecht, alwaar u (zo stelt u) geen asiel kon aanvragen (CGVS p. 11), waarop u besloot asiel te vragen (intussen internationale bescherming) zodra u uit de gevangenis zou komen. Om te beginnen is het wel degelijk mogelijk internationale bescherming aan te vragen in de gevangenis. De vaststelling dat u desondanks wacht tot uw invrijheidstelling en opsluiting in een gesloten centrum met het oog op een repatriëring, is een belangrijke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en tast de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade fundamenteel aan.

U stelt Tanzania in oktober 2014 verlaten te hebben uit vrees voor vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid, naar aanleiding van een incident diezelfde maand (CGVS p. 7, 8, 9). Voor u het land verliet naar aanleiding van dit incident, zou u Tanzania nooit verlaten hebben, noch plannen gemaakt hebben in die richting (CGVS p. 6, 16). De feiten die aanleiding gaven tot uw arrestatie begin februari 2015 en tot uw veroordeling in april 2016, zijn echter niet verenigbaar met uw bewering voor oktober 2014 Tanzania nooit verlaten te hebben. Uit het Arrest van het Hof van beroep van Brussel d.d. 24 april 2016 (zie administratief dossier) blijkt dat u veroordeeld werd voor criminele activiteiten die plaatsvonden minstens in de periode van 14 januari 2014 tot 3 februari 2015. De vaststelling dat u veroordeeld werd voor het behoren tot een internationale, goed georganiseerde organisatie die zich inlaat met druggerelateerde feiten, minstens in de periode van 14 januari 2014 tot 3 februari 2015, is incoherent met uw bewering in oktober 2014 betrappt te zijn met uw vriend en naar aanleiding daarvan Tanzania verlaten te hebben. U zou zich immers tussen 14 januari 2014 en 3 februari 2015 ingelaten

hebben met het ronselen en begeleiden van drugskoerier en had internationale contacten met klanten en leveranciers uit Spanje, Engeland, Nederland en Italië. (Zie Arrest van het Hof van beroep van Brussel, in het administratief dossier.) Er kan dan ook geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk kon maken Tanzania verlaten te hebben uit gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aangezien u kennelijk al maanden in het vizier van de Belgische autoriteiten liep op het moment dat u beweert voor het eerst uit Tanzania vertrokken te zijn.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel wel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksuele geaardheid een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

Bij uw bewering homoseksueel te zijn en een bijna twintig jaar durende homoseksuele relatie gehad te hebben (CGVS p. 9, 16), dient echter het volgende opgemerkt te worden.

U stelt dat u ontdekte dat u homoseksueel was zodra u naar het secundair onderwijs ging, waar u oudere scholieren over homoseksuelen hoorde spreken (CGVS p. 14, 15, 22). Toen begreep u dat de gevoelens die u eerder had, al voor de lagere school, voortkwamen uit uw homoseksualiteit (CGVS p. 14, 15, 22). U stelt dat u als kind graag met meisjes speelde in plaats van met jongens en dat u graag naar de genitaliën van jongens keek, en ontdekte dat dit als onbehoorlijk werd beschouwd (CGVS p. 13, 14). Tevens stelt u dat de houding van vrijwel iedereen in Tanzania erg negatief is tegenover homoseksuelen (CGVS p. 12). Gevraagd hoe u zich voelde toen u ontdekte dat u homoseksueel was, stelt u dat het ok was voor u, omdat u erg geïnteresseerd was in mannen, hoewel de discriminatie een groot probleem was (CGVS p. 15). U stelt dat u trots bent homoseksueel te zijn en dat u zo geboren werd. De mensen zullen ooit wel veranderen, als ze het beter begrijpen. (CGVS p. 16.) Gevraagd of u dan nooit twijfelde over het effectief aangaan van relaties met mannen, stelt u slechts dat het op een punt kwam dat u nood had aan een relatie (CGVS p. 15). Het ligt nochtans binnen de verwachtingen dat iemand die in een homofob klimaat leeft en zich realiseert dat hij homoseksueel is, niet alleen positieve gevoelens ervaart, maar ook last heeft van gevoelens van twijfel, angst, frustratie,... Hier maakt u echter in het geheel geen melding van. Zeker aangezien u stelt dat u ontdekte homoseksueel te zijn naar aanleiding van wat andere scholieren in het secundair onderwijs hierover zeiden (waarbij u meteen ook moet begrepen hebben dat homoseksuelen gediscrimineerd worden, CGVS p. 15 en dat mensen zeer negatieve attitudes hebben t.o.v. hen, CGVS p. 19), lijkt u uw geaardheid opvallend vlot aanvaard te hebben. Gevraagd of u meteen trots was toen u zich realiseerde homoseksueel te zijn, stelt u bevestigend dat het goed was, dat u begreep dat u gewoon zo geboren was, aangezien het al gaande was sinds uw kindertijd (CGVS p. 22).

Hoewel u bij de start van het secundair onderwijs nog maar pas ontdekt had dat uw eerdere gevoelens voor jongens (meer bepaald bij het zien van hun genitaliën) kaderen binnen een homoseksuele geaardheid (CGVS p. 13, 14, 15, 22), vat u vrijwel meteen ook een eerste homoseksuele relatie aan, dit alles in een bijzonder homofobe omgeving (zie ook informatie uit het administratief dossier). U stelt weliswaar dat de start van de relatie erg moeilijk was omdat u niet wist hoe u uw gevoelens op John moest overbrengen en tegelijkertijd zichzelf kon beschermen [n.v.d.r.: tegen discriminatie] (CGVS p. 22), maar uw verklaringen over de aanvang van deze relatie geven niet meteen blijk van deze gecompliceerde start. U stelt immers aanvankelijk, gevraagd hoeveel tijd er zat tussen uw kennismaking met John en de start van jullie relatie, dat er meer dan een maand overging (CGVS p. 15) wat al bij al niet bijzonder lang lijkt. Verder in het gehoor stelt u echter dat het erg lang duurde voor u zeker was dat hij echt homoseksueel was, u stelt vervolgens dat jullie elkaar vaak zouden zien in de douchekamer (jullie zaten samen op kostschool), u zou vaak naar hem kijken en toen u zag dat hij een erectie kreeg, wist u dat hij zich aangetrokken voelde. U begon hem ook te begroeten als u hem buiten de douches zag en zo leerden jullie elkaar kennen. U startte een vriendschap met hem en twee of drie maanden later, u zag dat hij geen vriendin had en zo startten jullie de relatie. (CGVS p. 22, 23.)

Gevraagd of u weet hoe John zich voelde toen hij ontdekte dat hij homoseksueel was, stelt u dat u hem nooit veel vroeg, maar u denkt dat hij ook trots was (CGVS p. 17). Tevens gelooft u dat jullie relatie ook voor hem de eerste was die hij aanging (CGVS p. 16). U heeft geen idee hoe hij zich aanvankelijk voelde, toen hij ontdekte homoseksueel te zijn (CGVS p. 25). Nochtans zou men verwachten dat zelfs iemand die niet constant aan zelfreflectie doet of makkelijk over gevoelens praat, toch enig idee heeft over hoe de realisatie van en/of aanvaarding van de geaardheid voor zijn partner (voor bijna twintig jaar) is verlopen, zeker aangezien het de enige andere homoseksueel is die men kent (CGVS p. 17). Zowel voor uzelf als voor uw partner lijkt het zich realiseren en aanvaarden van de homoseksuele geaardheid en het vervolgens aangaan van een homoseksuele relatie echter opvallend vlot verlopen te zijn. Uw

verklaringen hierover overtuigen niet meteen van een doorleefde, zelf beleefde levensweg als homoseksueel in een ernstig homofob land als Tanzania (zie informatie administratief dossier).

De vaststelling dat u geen enkele andere homoseksuele man of vrouw kende in Tanzania (CGVS p. 17), is op zich al opvallend voor iemand die zich toch bijna twintig jaar als homoseksueel identificeerde, zelfs in een homofob land. Gevraagd of u, wonende in Dar Es Salaam, ooit hoorde over plaatsen waar homoseksuelen elkaar zouden ontmoeten, stelt u van niet. Evenmin hoorde u ooit over organisaties die homoseksuelen vertegenwoordigen. U verklaart dat u er niet naar vroeg en dat u, eens u John ontmoette, verder niets over homoseksualiteit probeerde te weten te komen, om uzelf te beschermen. U hoorde wel dat er in Zanzibar een plaats is waar Europese homoseksuelen elkaar in het geheim ontmoeten, maar ze worden steeds gearresteerd. (CGVS p. 18.) Het is opvallend dat u wel hoorde over een plek in Zanzibar, maar dat u geen enkele kennis heeft over uw eigen stad, waar u jarenlang een homoseksuele relatie had. Zelfs indien u niet geïnteresseerd was om zelf dergelijke plaatsen op te zoeken (CGVS p. 18), zou men verwachten dat u er minstens wel eens over gehoord had. Er blijken immers wel degelijk verschillende ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen aanwezig te zijn (geweest) in Dar es Salaam, en Dar es Salaam werd in de tijd dat u er zou vertrokken zijn door Human Rights Watch zelfs beschouwd als een plaats waar MSM (mannen die seks hebben met mannen) iets opener zijn [n.v.d.r. over hun seksuele voorkeuren] dan elders (vooral vergeleken met het platteland) (zie landeninformatie in de blauwe map van het administratief dossier). Van iemand die beweert homoseksueel te zijn en twintig jaar lang een homoseksuele relatie verborgen te hebben gehouden (CGVS p. 9, 13, 15, 18), mag nochtans een verhoogde interesse verwacht worden voor andere homoseksuelen in zijn omgeving en de manier waarop zij hun leven trachtten te leiden in een homofob land als Tanzania.

Andere vaststellingen die bijdragen tot de twijfel bij uw verklaarde homoseksualiteit zijn (1) de vaststelling dat u weliswaar stelt erg geïnteresseerd te zijn geweest in mannen en zich erg tot hen aangetrokken te voelen (CGVS p. 14, 15), maar u klaarblijkelijk nooit enige verliefdheid of aantrekking gevoeld hebt tegenover mensen die u persoonlijk kende (CGVS p. 21, 22) en (2) de vaststelling dat u geen enkel concreet voorbeeld kan geven van een situatie waarin iemand die u goed kende zich negatief uitliet over homoseksuelen. U verklaart vaagweg dat er in uw buurt twee mannen waren naar wie u graag zou kijken, maar u kende hen niet echt en kan dus hun namen niet noemen (CGVS p. 21). Gevraagd of u zich dan niemand kan herinneren waarop u verliefd was, of tot wie u aangetrokken was, die u wel persoonlijk kende, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 22). Hoewel u herhaaldelijk gevraagd wordt of u zich iemand specifiek herinnert die iets negatief zei over homoseksuelen in uw bijzijn, blijft u ook hierover erg vaag en stelt u slechts dat men in Tanzania Arabieren ervan beschuldigd homoseksualiteit naar het land gebracht te hebben en u stelt tevens dat het Swahili woord voor homo ('gay' in het Engels) gebruikt wordt als scheldwoord (CGVS p. 19). Opnieuw gevraagd of u zich een specifiek voorval kan herinneren, ernstiger dan gebruikelijk, waardoor het u is bijgebleven, stelt u dat u met enkele mensen buiten een restaurant zat en dat het voorval ter sprake kwam waarbij enkele homoseksuelen betrap en gedood werden in Mwanza (CGVS p. 12, 13, 20). U stelt dat 'ze' [de anderen met wie u daar was] begonnen te zeggen dat ze [homoseksuelen] beter allemaal zouden sterven. Gevraagd wie het waren die dat zeiden, stelt u dat u bij een groep mensen zat en dat u de persoon in kwestie zijn naam niet herinnert. (CGVS p. 20.) Gevraagd of u zich vrienden herinnert die zich negatief uitlieten over homoseksuelen, stelt u vaagweg dat alle mensen in uw land negatief zijn en het woord 'homo' als scheldwoord zouden gebruiken, ook uw vrienden, omdat ze niet wisten dat u homoseksueel bent (CGVS p. 20). Uw verklaringen over blijven bijzonder algemeen en overtuigen daardoor geenszins.

Uw verklaringen over uw bijna twintig jaar durende relatie met John P. (...) overtuigen evenmin.

U stelt enkel en alleen met John P. (...) ooit een relatie gehad te hebben, u had nooit eerder relaties met mannen (of vrouwen) en evenmin had u er na uw vertrek uit Tanzania (CGVS p. 13, 14, 17). U stelt dat u John P. (...) leerde kennen en een relatie met hem aanging zodra u naar de middelbare school ging (CGVS p. 7), op 16-jarige leeftijd. De relatie bleef bijna twintig jaar duren, tot op het moment dat u het land verliet nadat u met John P. (...) betrap werd (CGVS p. 7, 9). Hoewel jullie nooit samenwoonden (CGVS p. 9), werkten jullie wel samen en zouden jullie elkaar vrijwel dagelijks zien (CGVS p. 7, 25). Op twintig jaar tijd gingen jullie bovendien nooit uit elkaar, noch zagen jullie elkaar ooit voor langere tijd niet (CGVS p. 26).

Verschillende van uw verklaringen over deze relatie komen dan ook weinig doorleefd over, het langdurige en intensieve karakter van de relatie in rekening gebracht.

Zo verklaart u, gevraagd om John te omschrijven, slechts dat hij groot en breed was, en een heel goede, charmante kerel. Gevraagd of u nog meer over hem kan vertellen, stelt u slechts dat hij een erg goede persoon was en erg aardig. (CGVS p. 17, 18.) Gevraagd of er wel eens moeilijkere periodes waren in de relatie stelt u dat het heel de tijd ok was, evenmin hadden jullie ooit ruzie. Gevraagd of u zich dan op die twintig jaar geen ruzies of discussies herinnert, stelt u dat hij u wel eens zou storen als u

naar muziek luisterde, maar u zegt er meteen bij dat u daar geen problemen mee had. (CGVS p. 26.) Gevraagd een positieve herinnering aan hem te delen vertelt u over het eerste cadeau dat hij u kocht, maar gevraagd naar een negatieve herinnering, het incident dat tot uw vertrek leidde buiten beschouwing gelaten, stelt u slechts dat alles positief was (CGVS p. 26.).

U legt verder geen verklaringen af die bovenstaande ondoorleefde verklaringen in een ander licht zouden kunnen plaatsen. Zo verklaart u immers dat verder niemand over jullie relatie wist, dat niemand wist dat jullie gay waren, dat u geen enkele andere homoseksuelen kende in uw land en dat u nooit hoorde over organisaties die zich inzetten voor homoseksuelen, noch over plaatsen waar homoseksuelen elkaar zouden ontmoeten. (CGVS p. 13, 16, 17.) De verklaringen die u wel aflegt, namelijk dat homoseksuelen gediscrimineerd worden (CGVS p. 15), dat Paul Makonda na uw vertrek door de nieuwe president werd aangesteld (in 2016) en meteen homoseksuelen begon te viseren (CGVS p. 18), en dat er meer tolerantie was voor homoseksuele buitenlanders (CGVS p. 26, 27), volstaan niet om te overtuigen van oprechte, zelf beleefde ervaringen als homoseksueel in Dar es Salaam, Tanzania.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor om uw reis naar België in 2014 te ondersteunen. In uw dossier bevindt zich een Tanzaniaans paspoort, waarvan de geboortedatum noch de naam overeenkomen met de naam die u zelf opgeeft. U stelt dat het een echt paspoort is, maar dat het foutieve gegevens bevat. De Italiaanse documenten met uw echte naam in zijn valse documenten. (CGVS p. 3, 4.) Uit uw dossier blijkt dat u bij het gerecht onder nog andere, Nigeriaanse, namen bekend staat. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw nationaliteit noch uw identiteit werkelijk vaststaan. De praktijk waarbij legale documenten met daarin valse informatie (al dan niet na betaling) kunnen worden verkregen is algemeen bekend en aangezien Tanzania slechts 36/100 scoort op de Corruption Perceptions Index van 2017 (Transparency International), kan niet uitgesloten worden dat ook in dit land dergelijke praktijken kunnen voorkomen. Bovendien geeft u zelf toe dat de paspoorten in Tanzania gemaakt worden op basis van een geboortecertificaat en men gewoon een nieuw geboortecertificaat kan laten maken tegen betaling (CGVS p. 4).

De vaststelling dat u er niet voor terugschrikt valse documenten en verschillende aliases te gebruiken, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. U geeft immers geen zicht op uw werkelijke identiteit en nationaliteit. Ook met betrekking tot uw gezinssituatie kan worden opgemerkt dat u verklaart geen broers of zussen te hebben (CGVS p. 10), terwijl het vonnis tot toekenning van voorlopige invrijheidstelling d.d. 26/11/2018 blijkt dat u tijdens deze procedure stukken voorlegde waaruit blijkt dat u bij vrijstelling terecht kan bij uw zus in Dar es Salaam en dat u zou kunnen werken in het bedrijf van uw broer. Hieruit dient geconcludeerd dat u minstens tijdens één van beide procedures, de asielprocedure of de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank, niet oprecht was met betrekking tot uw gezinssituatie in Tanzania, wat het vermoeden bevestigt dat u er niet voor terugschrikt uw verklaringen aan te passen in functie van de gewenste uitkomst van de door u opgestarte procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker herhaalt homoseksueel te zijn en stelt in Tanzania vervolging te vrezen omwille van zijn relatie met David P.

Over het aan hem verweten laattijdige karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, voert verzoeker aan:

“Verzoeker was gevlucht in oktober 2014 en is in december 2014 in België aangekomen. Het was zijn bedoeling om verder te reizen naar Duitsland om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen (conform het advies dat hij in Spanje kreeg). Hij werd de maand nadien gearresteerd (in januari). Verzoeker wist niet dat hij in de gevangenis een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Na aankomst in het centrum en na het bekomen van het nodige advies heeft verzoeker een verzoek om internationale bescherming ingediend. Toen hij in de gevangenis was, was een nood aan bescherming

niet evident aangezien hij niet onmiddellijk zou moeten terugkeren. Hij wist slechts bij zijn overplaatsing naar Merksplas dat hij terug naar huis moest gaan. Het is een logisch uitleg voor het feit dat hij slechts in het centrum zijn verzoek had ingediend.”

Verzoeker ontkent verder dat hij betrokken was bij de criminele activiteiten.

“Verzoeker was onderweg naar Duitsland toen hij gearresteerd werd in België. Hij verbleef voor een paar dagen in een huis waar andere personen aan het verblijven waren. Zij waren allemaal opgepakt en bij associatie werd verzoeker verondersteld medeplichtig te zijn. Verzoeker volhoudt in zijn onschuld. Verzoeker houdt vol dat zijn relaas oprecht en waarachtig is.”

Over zijn geaardheid, voert verzoeker aan:

“Verweerster merkt op dat verzoeker beweert fier te zijn over zijn seksuele geaardheid.

Hij kan dat zo uitleggen aangezien hij beseft dat dit deel uitmaakt van wie hij is. Hij wil niet beschaamd zijn voor wie hij is.

Hij heeft verteld dat hij bewust was dat de discriminatie een groot probleem was. Hij zei dat het niet gemakkelijk was om een relatie te beginnen gelet op zijn cultuur. Een standard reactie is niet het reactie van iedereen.

Dat verzoeker en John na meer dan één maand (liever twee of drie volgens de notities) een relatie hadden, lijkt snel te zijn, gelet op de homofobe cultuur, maar het is minder verrassend wetend dat mensen van hun leeftijd ook impulsief kunnen zijn en sneller zouden reageren dan volwassenen met meer verstand en geduld. Zij waren blijkbaar zeker van hun reacties en gevoelens voor elkaar (pagina 22-23).

Dat verzoeker niet weet of zijn partner al dan niet fier was over zijn seksualiteit, hoe hij zich in het begin voelde, want hij dat hij dat niet vroeg, is niet opmerkelijk. Verzoeker weet wel dat hij nu heel fier is op zijn seksualiteit. (pagina 23) Jonge mannen hebben het misschien moeilijker op te praten over hun gevoelens.”

Vervolgens stelt verzoeker dat het niet ernstig is om hem te verwijten dat hij slechts één partner heeft gehad.

Waar hem een gebrek aan kennis van ontmoetingsplaatsen wordt verweten, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker houdt vol dat mensen, die naar de organisaties gaan, buitenlanders zijn. Uit vrees voor economische sancties reageren de regering niet op het homoseksuele gedrag van buitenlanders. Indien u van Tanzania bent, mag je niet in het openbaar gezien worden als homoseksueel uit vrees voor een gevangenisstraf en represailles. Verzoeker geloofde dat het maar buitenlanders zijn die naar deze ontmoetingsplaatsen gaan. Toen verzoeker het land verliet, was dit nochtans het geval. Ondertussen zijn wij bijna 6 jaar verder. Misschien is de mening/informatie van verzoeker niet meer actueel. Dit kan niet aan hem verweten worden.

Verzoeker heeft zijn homoseksualiteit privé gehouden. Zijn gezin is heel religieus zodat dergelijk quasi-openbare gedrag een grotere schaamte zou zijn.”

Verder wijst verzoeker erop dat iedereen grappen maakte over of scheldwoorden gebruikte voor homoseksuelen. Het was elke dag zo en iedereen deed het zodat verzoeker geen bepaalde namen kon geven.

Over de problemen in zijn relatie met David P., voert verzoeker aan:

“Verzoeker heeft het duidelijk gemaakt dat er kleine irritaties waren zoals dat de ene het niet graag had dat de andere muziek speelde, maar verzoeker wilde daarmee zeggen dat er nooit grotere problemen waren. Dat moet toch niet? Het gebeurt dat sommige koppels een zeer goede en gezonde relatie hebben. Verweerster moet hier niet zo cynisch over zijn.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de verklaringen in zijn strafprocedure over zijn broer en zus en doet hij gelden:

“Hierover werd verzoeker tijdens het onderhoud niet gevraagd. In Swahili er is geen woord voor 'cousin' dus men noemt de dochter van een tante zuster en logischerwijze de zoon van een onkel 'broer'. Verzoeker heeft geen broers of zusters maar hij heeft een adres gegeven van”.

Verzoeker stelt verder dat er een aantal foto's van het koppel waren in de gsm die in beslag werd genomen in 2015 bij zijn arrestatie. Door de inbeslagname kon hij deze niet laten zien aangezien hij zijn gsm na de procedure niet terugkreeg.

Verzoeker benadrukt dat het gevaarlijk is om als homoseksuel te wonen in Tanzania. Daarom zal hij er in gevaar zijn.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Hij is ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Tanzania zal worden gedood omwille van zijn geaardheid.

Door te verwachten dat hij zijn geaardheid op een geheime manier zou moeten beleven, acht verzoeker eveneens zijn recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geschonden.

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker beweert een homoseksueel te zijn, afkomstig van Tanzania. Omwille van de problemen die hij aldaar zou hebben ondervonden ten gevolge van zijn geaardheid, zou hij nood hebben aan internationale bescherming.

Dat verzoeker ingevolge het voorgaande nood zou hebben aan internationale bescherming, wordt echter vooreerst ernstig ondergraven door zijn bijzonder laattijdige verzoek om internationale bescherming. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient opgemerkt dat u pas na ruim vier jaar verblijf in België besloot internationale bescherming te verzoeken, waardoor ernstige vraagtekens geplaatst kunnen bij uw beweerde nood aan bescherming. Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn vrijheid omwille van zijn seksuele geaardheid (CGVS p. 27), kan nochtans verwacht worden dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land zal proberen zijn verblijf te regulariseren. Tevens kan verwacht worden dat hij de nodige informatie hieromtrent inwint. U verklaart dat u aanvankelijk van plan was om in Duitsland asiel aan te vragen, maar toen u in februari 2015 gearresteerd werd in België, kwam u in de gevangenis terecht, alwaar u (zo stelt u) geen asiel kon aanvragen (CGVS p. 11), waarop u besloot asiel te vragen (intussen internationale bescherming) zodra u uit de gevangenis zou komen. Om te beginnen is het wel degelijk mogelijk internationale bescherming aan te vragen in de gevangenis. De vaststelling dat u desondanks wacht tot uw invrijheidstelling en opsluiting in een gesloten centrum met het oog op een repatriëring, is een belangrijke indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en tast de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade fundamenteel aan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst kon worden verwacht dat hij, gezien hij op dat moment (minstens) reeds maandenlang in het land vertoefde, reeds geruime tijd voor zijn arrestatie om internationale bescherming zou hebben verzocht indien hij dergelijke bescherming werkelijk behoefde. Met de onaannemelijke bewering dat hij niet zou hebben geweten dat hij in de gevangenis een verzoek om internationale bescherming kon indienen, doet verzoeker ook op generlei wijze afbreuk aan de voormelde motieven. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de voormelde motivering, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, zich zou informeren omtrent de mogelijkheden tot bescherming en een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Aldus

mocht van verzoeker worden verwacht dat hij ervan op de hoogte was dat hij in de gevangenis weldegelijk een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Dat verzoeker, die illegaal in het rijk was, op dat ogenblik in de gevangenis verbleef, vormt evenmin enige verklaring voor zijn nalatigheid. Bovendien valt het op dat verzoeker, zelfs nadat hij bij beslissing van 26 november 2018 voorlopig in vrijheid werd gesteld met het expliciete oogmerk om hem van het grondgebied te verwijderen en waarbij hem daarenboven als voorwaarde werd opgelegd dat hij het grondgebied ook effectief zou verlaten, nogmaals meer dan een maand talmde alvorens uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 27 december 2018. Dat verzoeker dermate lang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Een verdere en bijzonder ernstige negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid vormt het gegeven dat verzoeker zich ten aanzien van de Belgische autoriteiten reeds heeft bediend van verschillende identiteiten, nationaliteiten en leeftijden en van valse documenten, alsmede dat hij zich heeft bezondigd aan manifeste misleiding en fraude, en dit op zulke wijze dat hij zelfs zijn identiteit en zijn nationaliteit niet aannemelijk maakt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing en op basis van de in het administratief dossier opgenomen stukken met recht gemotiveerd:

“U legt geen documenten voor om uw reis naar België in 2014 te ondersteunen. In uw dossier bevindt zich een Tanzaniaans paspoort, waarvan de geboortedatum noch de naam overeenkomen met de naam die u zelf opgeeft. U stelt dat het een echt paspoort is, maar dat het foutieve gegevens bevat. De Italiaanse documenten met uw echte naam in zijn valse documenten. (CGVS p. 3, 4.) Uit uw dossier blijkt dat u bij het gerecht onder nog andere, Nigeriaanse, namen bekend staat. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw nationaliteit noch uw identiteit werkelijk vaststaan. De praktijk waarbij legale documenten met daarin valse informatie (al dan niet na betaling) kunnen worden verkregen is algemeen bekend en aangezien Tanzania slechts 36/100 scoort op de Corruption Perceptions Index van 2017 (Transparency International), kan niet uitgesloten worden dat ook in dit land dergelijke praktijken kunnen voorkomen. Bovendien geeft u zelf toe dat de paspoorten in Tanzania gemaakt worden op basis van een geboortecertificaat en men gewoon een nieuw geboortecertificaat kan laten maken tegen betaling (CGVS p. 4).

De vaststelling dat u er niet voor terugschrikt valse documenten en verschillende aliases te gebruiken, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. U geeft immers geen zicht op uw werkelijke identiteit en nationaliteit.”

Verzoeker laat deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

Eveneens legde verzoeker kennelijk leugenachtige verklaringen af over zijn gezinsleden. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook met betrekking tot uw gezinssituatie kan worden opgemerkt dat u verklaart geen broers of zussen te hebben (CGVS p. 10), terwijl het vonnis tot toekenning van voorlopige invrijheidstelling d.d. 26/11/2018 blijkt dat u tijdens deze procedure stukken voorlegde waaruit blijkt dat u bij vrijstelling terecht kan bij uw zus in Dar es Salaam en dat u zou kunnen werken in het bedrijf van uw broer. Hieruit dient geconcludeerd dat u minstens tijdens één van beide procedures, de asielprocedure of de procedure voor de strafuitvoeringsrechtbank, niet oprecht was met betrekking tot uw gezinssituatie in Tanzania, wat het vermoeden bevestigt dat u er niet voor terugschrikt uw verklaringen aan te passen in functie van de gewenste uitkomst van de door u opgestarte procedure.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Zijn bewering omtrent het gebrek aan Swahili-woord voor ‘cousin’ en omtrent het gegeven dat neven en nichten in het Swahili daardoor broers en zussen zouden worden genoemd staft hij niet. Dergelijke blote en ongefundeerde bewering kan niet volstaan om de voormelde motieven te ontcrachten. Dit geldt nog des te meer nu, zoals terecht wordt opgemerkt in deze motieven, de in verzoekers strafprocedure gedane vaststellingen niet zijn gebaseerd op verklaringen doch wel op door verzoeker neergelegde stukken.

Waar verzoeker beweert homoseksueel te zijn, ingevolge zijn geaardheid problemen te hebben gekend in oktober 2014 en daarom zijn land te hebben verlaten in december 2014, dient bovendien te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van dit alles fundamenteel wordt ondermijnd doordat verzoeker kennelijk reeds veel eerder zijn land heeft verlaten en zich reeds langer in België bevindt. Te dezen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U stelt Tanzania in oktober 2014 verlaten te hebben uit vrees voor vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid, naar aanleiding van een incident diezelfde maand (CGVS p. 7, 8, 9). Voor u het land verliet naar aanleiding van dit incident, zou u Tanzania nooit verlaten hebben, noch plannen gemaakt hebben in die richting (CGVS p. 6, 16). De feiten die aanleiding gaven tot uw arrestatie begin

februari 2015 en tot uw veroordeling in april 2016, zijn echter niet verenigbaar met uw bewering voor oktober 2014 Tanzania nooit verlaten te hebben. Uit het Arrest van het Hof van beroep van Brussel d.d. 24 april 2016 (zie administratief dossier) blijkt dat u veroordeeld werd voor criminele activiteiten die plaatsvonden minstens in de periode van 14 januari 2014 tot 3 februari 2015. De vaststelling dat u veroordeeld werd voor het behoren tot een internationale, goed georganiseerde organisatie die zich inlaat met druggerelateerde feiten, minstens in de periode van 14 januari 2014 tot 3 februari 2015, is incoherent met uw bewering in oktober 2014 betrappt te zijn met uw vriend en naar aanleiding daarvan Tanzania verlaten te hebben. U zou zich immers tussen 14 januari 2014 en 3 februari 2015 ingelaten hebben met het ronselen en begeleiden van drugskoerier en had internationale contacten met klanten en leveranciers uit Spanje, Engeland, Nederland en Italië. (Zie Arrest van het Hof van beroep van Brussel, in het administratief dossier.) Er kan dan ook geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk kon maken Tanzania verlaten te hebben uit gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aangezien u kennelijk al maanden in het vizier van de Belgische autoriteiten liep op het moment dat u beweert voor het eerst uit Tanzania vertrokken te zijn.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de boude bewering dat hij onschuldig zou zijn, kan hij immers op generlei wijze afbreuk doen aan hetgeen door het Hof van Beroep van Brussel gesteld werd in voormeld arrest. Bijgevolg kan hij met deze blote bewering, te meer nu de Raad in deze gebonden is door hetgeen door het Hof van Beroep van Brussel werd geoordeeld, aan de voormelde motieven geenszins afbreuk doen.

Verder dient te worden opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Tanzaniaanse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Dient in dit kader te worden vastgesteld dat zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden geaardheid, relatie en problemen op manifeeste wijze worden ondermijnd doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de naam van zijn partner. Verzoeker zou in zijn hele leven slechts één homoseksuele partner hebben gehad. Met deze partner zou hij daarenboven gedurende bijna twintig jaar een relatie hebben onderhouden. Desalniettemin dicht hij deze persoon in het verzoekschrift met de naam David meermaals een andere voornaam toe dan eerder in de procedure en elders in het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5, 7). Eerder en elders noemde en noemt hij deze persoon immers steevast John.

Verder wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd als volgt:

“U stelt dat u ontdekte dat u homoseksueel was zodra u naar het secundair onderwijs ging, waar u oudere scholieren over homoseksuelen hoorde spreken (CGVS p. 14, 15, 22). Toen begreep u dat de gevoelens die u eerder had, al voor de lagere school, voortkwamen uit uw homoseksualiteit (CGVS p. 14, 15, 22). U stelt dat u als kind graag met meisjes speelde in plaats van met jongens en dat u graag naar de genitaliën van jongens keek, en ontdekte dat dit als onbehoorlijk werd beschouwd (CGVS p. 13, 14). Tevens stelt u dat de houding van vrijwel iedereen in Tanzania erg negatief is tegenover homoseksuelen (CGVS p. 12). Gevraagd hoe u zich voelde toen u ontdekte dat u homoseksueel was, stelt u dat het ok was voor u, omdat u erg geïnteresseerd was in mannen, hoewel de discriminatie een groot probleem was (CGVS p. 15). U stelt dat u trots bent homoseksueel te zijn en dat u zo geboren werd. De mensen zullen ooit wel veranderen, als ze het beter begrijpen. (CGVS p. 16.) Gevraagd of u dan nooit twijfelde over het effectief aangaan van relaties met mannen, stelt u slechts dat het op een punt kwam dat u nood had aan een relatie (CGVS p. 15). Het ligt nochtans binnen de verwachtingen dat iemand die in een homofob klimaat leeft en zich realiseert dat hij homoseksueel is, niet alleen positieve gevoelens ervaart, maar ook last heeft van gevoelens van twijfel, angst, frustratie,... Hier maakt u echter in het geheel geen melding van. Zeker aangezien u stelt dat u ontdekte homoseksueel te zijn naar aanleiding van wat andere scholieren in het secundair onderwijs hierover zeiden (waarbij u meteen ook moet begrepen hebben dat homoseksuelen gediscrimineerd worden, CGVS p. 15 en dat mensen zeer negatieve attitudes hebben t.o.v. hen, CGVS p. 19), lijkt u uw geaardheid opvallend vlot aanvaard te

hebben. Gevraagd of u meteen trots was toen u zich realiseerde homoseksueel te zijn, stelt u bevestigend dat het goed was, dat u begreep dat u gewoon zo geboren was, aangezien het al gaande was sinds uw kindertijd (CGVS p. 22)."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Hij komt namelijk niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerdere, hierboven aangehaalde verklaringen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers beweerde partner met reden aangegeven:

"Gevraagd of u weet hoe John zich voelde toen hij ontdekte dat hij homoseksueel was, stelt u dat u hem nooit veel vroeg, maar u denkt dat hij ook trots was (CGVS p. 17). Tevens gelooft u dat jullie relatie ook voor hem de eerste was die hij aanging (CGVS p. 16). U heeft geen idee hoe hij zich aanvankelijk voelde, toen hij ontdekte homoseksueel te zijn (CGVS p. 25). Nochtans zou men verwachten dat zelfs iemand die niet constant aan zelfreflectie doet of makkelijk over gevoelens praat, toch enig idee heeft over hoe de realisatie van en/of aanvaarding van de geaardheid voor zijn partner (voor bijna twintig jaar) is verlopen, zeker aangezien het de enige andere homoseksueel is die men kent (CGVS p. 17). Zowel voor uzelf als voor uw partner lijkt het zich realiseren en aanvaarden van de homoseksuele geaardheid en het vervolgens aangaan van een homoseksuele relatie echter opvallend vlot verlopen te zijn. Uw verklaringen hierover overtuigen niet meteen van een doorleefde, zelf beleefde levensweg als homoseksueel in een ernstig homofob land als Tanzania (zie informatie administratief dossier)."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met de algemene, hypothetische en ongefundeerde bewering dat jonge mannen het misschien moeilijker hebben om over hun gevoelens te praten, doet hij aan deze motieven namelijk hoegenaamd geen afbreuk. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn partner het in het ernstig homofob klimaat waarvan zij afkomstig zouden zijn niet zouden hebben gehad over hun wederzijdse ervaringen en de ontdekking en de beleving van hun geaardheid.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"De vaststelling dat u geen enkele andere homoseksuele man of vrouw kende in Tanzania (CGVS p. 17), is op zich al opvallend voor iemand die zich toch bijna twintig jaar als homoseksueel identificeerde, zelfs in een homofob land. Gevraagd of u, wonende in Dar Es Salaam, ooit hoorde over plaatsen waar homoseksuelen elkaar zouden ontmoeten, stelt u van niet. Evenmin hoorde u ooit over organisaties die homoseksuelen vertegenwoordigen. U verklaart dat u er niet naar vroeg en dat u, eens u John ontmoette, verder niets over homoseksualiteit probeerde te weten te komen, om uzelf te beschermen. U hoorde wel dat er in Zanzibar een plaats is waar Europese homoseksuelen elkaar in het geheim ontmoeten, maar ze worden steeds gearresteerd. (CGVS p. 18.) Het is opvallend dat u wel hoorde over een plek in Zanzibar, maar dat u geen enkele kennis heeft over uw eigen stad, waar u jarenlang een homoseksuele relatie had. Zelfs indien u niet geïnteresseerd was om zelf dergelijke plaatsen op te zoeken (CGVS p. 18), zou men verwachten dat u er minstens wel eens over gehoord had. Er blijken immers wel degelijk verschillende ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen aanwezig te zijn (geweest) in Dar es Salaam, en Dar es Salaam werd in de tijd dat u er zou vertrokken zijn door Human Rights Watch zelfs beschouwd als een plaats waar MSM (mannen die seks hebben met mannen) iets opener zijn [n.v.d.r. over hun seksuele voorkeuren] dan elders (vooral vergeleken met het platteland) (zie landeninformatie in de blauwe map van het administratief dossier). Van iemand die beweert homoseksueel te zijn en twintig jaar lang een homoseksuele relatie verborgen te hebben gehouden (CGVS p. 9, 13, 15, 18), mag nochtans een verhoogde interesse verwacht worden voor andere homoseksuelen in zijn omgeving en de manier waarop zij hun leven trachtten te leiden in een homofob land als Tanzania."

Verzoeker doet met zijn uitleg aan deze motieven geen afbreuk. Waar hij heden laat uitschijnen dat hij wel op de hoogte zou zijn geweest van de ontmoetingsplaatsen en organisaties doch geloofde dat deze enkel door buitenlanders werden bezocht, dient integendeel te worden opgemerkt dat dit niet de minste steun vindt in en zelfs kennelijk in strijd is met zijn eerdere gezegden. Blijkens deze gezegden, was hij namelijk duidelijk niet op de hoogte van het bestaan van de ontmoetingsplaatsen en organisaties voor homoseksuelen in zijn eigen stad. Nochtans was het geenszins onredelijk om van hem hierover een meer gedegen kennis te verwachten; ook indien hij zijn geaardheid privé wilde houden. Van iemand die decennialang beweert als homoseksueel te hebben geleefd in een homofobe omgeving en aldaar een geheime relatie te hebben gehad, mag namelijk weldegelijk de nodige interesse worden verwacht in andere homoseksuelen en ontmoetingsplaatsen voor en organisaties die zich bezig houden met lotgenoten.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld:

“Andere vaststellingen die bijdragen tot de twijfel bij uw verklaarde homoseksualiteit zijn (1) de vaststelling dat u weliswaar stelt erg geïnteresseerd te zijn geweest in mannen en zich erg tot hen aangetrokken te voelen (CGVS p. 14, 15), maar u klaarblijkelijk nooit enige verliefdheid of aantrekking gevoeld hebt tegenover mensen die u persoonlijk kende (CGVS p. 21, 22) en (2) de vaststelling dat u geen enkel concreet voorbeeld kan geven van een situatie waarin iemand die u goed kende zich negatief uitliet over homoseksuelen. U verklaart vaagweg dat er in uw buurt twee mannen waren naar wie u graag zou kijken, maar u kende hen niet echt en kan dus hun namen niet noemen (CGVS p. 21). Gevraagd of u zich dan niemand kan herinneren waarop u verliefd was, of tot wie u aangetrokken was, die u wel persoonlijk kende, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 22). Hoewel u herhaaldelijk gevraagd wordt of u zich iemand specifiek herinnert die iets negatief zei over homoseksuelen in uw bijzijn, blijft u ook hierover erg vaag en stelt u slechts dat men in Tanzania Arabieren ervan beschuldigd homoseksualiteit naar het land gebracht te hebben en u stelt tevens dat het Swahili woord voor homo (‘gay’ in het Engels) gebruikt wordt als scheldwoord (CGVS p. 19). Opnieuw gevraagd of u zich een specifiek voorval kan herinneren, ernstiger dan gebruikelijk, waardoor het u is bijgebleven, stelt u dat u met enkele mensen buiten een restaurant zat en dat het voorval ter sprake kwam waarbij enkele homoseksuelen betrap en gedood werden in Mwanza (CGVS p. 12, 13, 20). U stelt dat ‘ze’ [de anderen met wie u daar was] begonnen te zeggen dat ze [homoseksuelen] beter allemaal zouden sterven. Gevraagd wie het waren die dat zeiden, stelt u dat u bij een groep mensen zat en dat u de persoon in kwestie zijn naam niet herinnert. (CGVS p. 20.) Gevraagd of u zich vrienden herinnert die zich negatief uitlieten over homoseksuelen, stelt u vaagweg dat alle mensen in uw land negatief zijn en het woord ‘homo’ als scheldwoord zouden gebruiken, ook uw vrienden, omdat ze niet wisten dat u homoseksueel bent (CGVS p. 20). Uw verklaringen over blijven bijzonder algemeen en overtuigen daardoor geenszins.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Indien hij werkelijk dermate veelvuldig werd geconfronteerd met negatieve uitlatingen over homoseksualiteit, was het geenszins onredelijk om te verwachten dat hij hiervan concrete voorbeelden zou kunnen geven; zeker inzake personen uit zijn directe omgeving. Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden relatie met J., dan wel D., P. met recht gemotiveerd:

“Verschillende van uw verklaringen over deze relatie komen dan ook weinig doorleefd over, het langdurige en intensieve karakter van de relatie in rekening gebracht.

Zo verklaart u, gevraagd om John te omschrijven, slechts dat hij groot en breed was, en een heel goede, charmante kerel. Gevraagd of u nog meer over hem kan vertellen, stelt u slechts dat hij een erg goede persoon was en erg aardig. (CGVS p. 17, 18.) Gevraagd of er wel eens moeilijkere periodes waren in de relatie stelt u dat het heel de tijd ok was, evenmin hadden jullie ooit ruzie. Gevraagd of u zich dan op die twintig jaar geen ruzies of discussies herinnert, stelt u dat hij u wel eens zou storen als u naar muziek luisterde, maar u zegt er meteen bij dat u daar geen problemen mee had. (CGVS p. 26.) Gevraagd een positieve herinnering aan hem te delen vertelt u over het eerste cadeau dat hij u kocht, maar gevraagd naar een negatieve herinnering, het incident dat tot uw vertrek leidde buiten beschouwing gelaten, stelt u slechts dat alles positief was (CGVS p. 26.)”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. De Raad acht het samen met verweerder onaannemelijk dat het, gelet op het bijzonder lange en intensieve karakter van hun relatie en ook indien het een zeer goede en gezonde relatie was, tussen verzoeker en diens partner nooit tot negatieve ervaringen, woordenwisselingen of discussies zou zijn gekomen. Dat alles steeds rozengeur en maneschijn zou zijn geweest in een relatie van verschillende decennia, dit dan nog in een homofob klimaat, is geheel niet geloofwaardig.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid, relatie en problemen en de hieruit voortgesproten nood aan internationale bescherming.

Verzoeker legt tot slot geen documenten neer die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen. De internetartikelen die zijn opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, reeds hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Waar verzoeker ter terechtzitting twee foto's in fotokopie neerlegt waarop hij en een andere persoon staan afgebeeld, kan door de Raad niet worden ingezien op welke wijze deze foto's enige afbreuk doen aan het in de bestreden beslissing gestelde, verzoekende partij verduidelijkt dit evenmin middels een aanvullende nota.

3.7. Verzoeker beroept zich ter adstructie van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 EVRM louter op zijn reeds hoger ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. Bijgevolg wordt ook de schending van deze artikelen, nog daargelaten dat de Raad in het kader van onderhavig beroep hoe dan ook geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, niet dienstig aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT